

พัฒนาการการใช้และผันรูปเพื่อแสดงพจน์ของคำนามในภาษาอังกฤษ ของนักเรียนไทยในต่างระดับการศึกษา

An Observation of Usage and Conjugation of English Nouns of Thai Students with Different Educational Levels

ภัทรา มาศ เตชะ¹

บทคัดย่อ

ความแตกต่างในการใช้พจน์ของคำนามระหว่างภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีลักษณะทางกายภาพและหลักการใช้ที่ต่างกันอย่างชัดเจนตามหลักไวยากรณ์ของแต่ละภาษาซึ่งเป็นอุปสรรคอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย งานวิจัยชิ้นนี้กำหนดวัตถุประสงค์ไว้ 2 ประการได้แก่ 1) เพื่อสังเกตพัฒนาการการใช้พจน์ของคำนามในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยและ 2) เพื่อตรวจสอบการผันรูปของคำนามในภาษาอังกฤษจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ ผู้วิจัยได้ทำการเก็บข้อมูลจากนักเรียนไทย 4 กลุ่มที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษาถึงระดับมัธยมศึกษาโดยใช้แบบทดสอบเป็นเครื่องมือการวิจัย ผลการศึกษาพบว่านักเรียนทั้ง 4 กลุ่ม สามารถเลือกใช้พจน์ของคำนามได้เหมาะสมกับบริบทที่กำหนดให้ก่อนการผันรูปของคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ได้ถูกต้อง เพราะแม้ว่าการใช้พจน์หรือการผันรูปของคำนามภาษาอังกฤษไม่พบในคำนามภาษาไทย แต่นามวลีในภาษาอังกฤษมีลักษณะคล้ายกับนามวลีในภาษาไทยอยู่หลายประการ เช่น ความหมาย ตำแหน่งในประโยค หรือการไม่แบ่งเพศ เป็นต้น ทำให้นักเรียนสามารถเปรียบเทียบลักษณะของกลุ่มคำรอบๆ แล้วเลือกใช้ลักษณะหรือกฎเกณฑ์ที่สอดคล้องกับนามนั้นๆ กระทั่งเกิดการเรียนรู้ขึ้น แม้ว่าการผันรูปคำนามเกิดหลังจากการเลือกใช้พจน์คำนาม แต่เมื่อพบว่ามีกรเรียนรู้เกิดขึ้นแล้วกลับพบว่าการผันรูปของคำนามมีแนวโน้มพัฒนาการมากกว่าการเลือกใช้พจน์ของคำนาม

¹ นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ สำนักวิชาศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

Abstract

The grammatical category of number is signified differently in English and Thai. This leads to problems for Thai learners of English. The present study aims to 1) observe the development of Thai students in using English nouns in relation to number and 2) to examine the development of Thai students in English noun conjugation. Data were collected from four groups of students from primary to secondary schools using a questionnaire. Results found that Thai students are able to use appropriate forms of noun in the particular contexts before being able to conjugate the nouns correctly, due to the similar word order surrounded Thai noun phrases except the nouns-number and conjugation. Although the conjugation of nouns could be acquired slower than usage, once it is acquired, the level of development beat the usage.

1. บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ตามพจนานุกรมฉบับมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด (Oxford University Press 2007, p.481) นิยามไว้ว่า “คำนาม คือชื่อสิ่งของความคิด สถานที่หรือบุคคล” กล่าวคือคำที่สร้างขึ้นมาใช้เรียกแทน บุคคล สถานที่ วัตถุ สถานะต่างๆที่ประสบพบเจอ สิ่งเหล่านั้นอาจมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตและเป็นรูปธรรมหรือนามธรรมก็ได้เพื่อให้ผู้พูดและผู้ฟังมีความเข้าใจตรงกันตลอดจนทำให้การสื่อสารนั้นๆประสบความสำเร็จ เช่น หนังสือ(book), ขนมหวาน(sweets), ควัน(smoke), เสียงเพลง(song) เป็นต้น

คำนามในภาษาอังกฤษ นอกจากสร้างขึ้นมาใช้เรียกบุคคล สถานที่ วัตถุ สถานะต่างๆที่ประสบพบเจอทั้งมีชีวิตหรือไม่มีชีวิตและเป็นรูปธรรมหรือนามธรรม แล้ว รูปหรือแนวคิดของคำนามตัวนั้นยังสามารถบ่งบอกถึงความเป็นเอกพจน์(หนึ่งเดียว อันเดียว สิ่งเดียว)หรือพหูพจน์(มากกว่าหนึ่งเดียวอันเดียว สิ่งเดียว)ได้อีกด้วย

พจนานุกรมออนไลน์ฉบับมหาวิทยาลัยออกซฟอร์ด (Oxford Dictionary Language Matter 2015) ให้ความหมายของคำนามนับได้ภาษาอังกฤษในภา (countable nouns/count nouns)ไว้ว่า “นามนับได้ หมายถึง บางสิ่งบางอย่างที่สามารถนับ นามนับได้ทุกคำจะมี 2 รูป คือรูปเอกพจน์ซึ่งมักจะมีคำนำหน้านาม a,an นำหน้าเสมอ และรูปพหูพจน์” นอกจากนี้ในพจนานุกรมยังให้ความหมายของนามนับไม่ได้ (uncountable nouns/ mass nouns) อีกว่า “นามนับไม่ได้หมายถึง คำนามที่ไม่นิยมนับหรือนามที่ไม่มีรูปเป็นพหูพจน์และไม่นิยมนำหน้าด้วย a,an”

นามนับได้(countable noun/count noun)หมายถึงคำนามที่สามารถนับเป็นหนึ่งสิ่ง หนึ่งอัน เช่น

house (บ้านหลังหนึ่ง) ————— houses (บ้านหลายหลัง/บ้านมากกว่าหนึ่งหลัง)

shorts (กางเกงขาสั้น) ————— two shorts (กางเกงขาสั้น ๒ ตัว)

Vietnamese (ชาวเวียดนาม) ————— three Vietnamese (ชาวเวียดนาม ๓ คน) เป็นต้น

ในขณะที่คำนามบางตัวมีรูปเป็นเอกพจน์เสมอ นามเหล่านี้มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่านามนับไม่ได้ (Uncountable Nouns/ Non-count Nouns) หมายถึงคำนามที่ไม่สามารถนับจำนวนเป็นหนึ่งสิ่ง หนึ่งอันได้หรือไม่นิยมนับแยกเป็นหนึ่งหน่วย เช่น

coffee (กาแฟ) ————— coffee (กาแฟ)

salmon (ปลาแซลมอน) ————— salmon (ปลาแซลมอน)

sugar (น้ำตาล) ————— sugar (น้ำตาล) เป็นต้น

ข้อมูลข้างต้นแสดงให้เห็นว่าคำนามนับได้บางคำมีรูปเอกพจน์และพหูพจน์ไม่เหมือนกัน ซึ่งเกิดจากการผันรูปของนามตัวนั้น ในขณะที่นามบางคำเปลี่ยนแปลงรูปคำที่มีความแตกต่างกันมากกว่าการผันรูปเพื่อแสดงความเป็นพหูพจน์ และคำนามบางคำก็มีรูปเป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์เพียงรูปเดียว

จากที่ผู้วิจัยได้ศึกษาการผันรูปของคำนามนับได้จากเอกพจน์เป็นพหูพจน์จากหนังสือ ADVANCE ENGLISH GRAMMAR FOR HIGH LEARNERS (สำราญ คำยิ่ง 2558) และ FOCUS ON ENGLISH GRAMMAR (Seaton 2007) ผู้วิจัยได้ทำการจำแนกการผันรูปของคำนามออกเป็น 2 กลุ่มได้แก่ คำนามที่ผันรูปปกติตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Regular Nouns Conjugation) และคำนามที่ไม่ผันรูปตามหลักไวยากรณ์ (Irregular Nouns Conjugation) ดังนี้

1. คำนามนับได้ที่ผันรูปปกติตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Regular Nouns Conjugation) ได้แก่ การเติม s หลังนามเอกพจน์ทั่วไปเพื่อให้เป็นรูปพหูพจน์ เช่น (*book — books*), (*cat — cats*) หรือ การเปลี่ยน y เป็น i แล้วเติม es หลังนามเอกพจน์ที่ลงท้ายด้วย y เพื่อให้เป็นรูปพหูพจน์ เช่น (*city — cities*), (*body — bodies*) เป็นต้น

2. การผันรูปคำนามนับได้จากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ที่เป็นไม่ไปตามหลักเกณฑ์การผันรูปหรือเป็นไปตามหลักไวยากรณ์ทางภาษา (Irregular Count-nouns Conjugation) ได้แก่ การเติม s หลังนามที่ลงท้ายด้วย o บางคำดังต่อไปนี้เพื่อให้เป็นรูปพหูพจน์ เช่น (*bamboo — bamboos*), (*studio — studios*) หรือ การเปลี่ยนรูปของคำนามเอกพจน์บางคำเพื่อใช้อย่างนามพหูพจน์ เช่น (*louse — lice*), (*goose — geese*) เป็นต้น

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนต่างชาติหรือนักเรียนที่มีภาษาอื่นเป็นภาษาแม่แล้ว พบว่ามีข้อบกพร่องของการใช้มากน้อยแตกต่างกันตามความถนัด ระยะเวลาที่ใช้ศึกษาของผู้ศึกษา และความแตกต่างระหว่างภาษาอังกฤษกับภาษาแม่ของตน ริดา (Ridha 2012) ได้ศึกษาการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษจำนวน 80 เรื่องของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยบาธราฮ์ในประเทศอิรักที่มีสัญชาติอิรักพบว่า มีความผิดพลาดในการเขียนทั้งหมด 1,767 จุด 517 จุดเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากความแตกต่างของหลักไวยากรณ์ทางภาษาเช่น *They slaves*, *They talking highly* หรือ *He ill suddenly* เป็นต้น ซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกับความแตกต่างระหว่างภาษาไทยและอังกฤษที่มีโครงสร้างประโยคแตกต่างกันเช่นในประโยค *ฉันไปโรงเรียน* ในภาษาไทยประกอบไปด้วย *ประธาน + กริยา + กรรม* แต่ประโยคดังกล่าวจะถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเมื่อมี *to* มาขึ้นระหว่างกริยาและกรรม ทำให้ได้รูปประโยคที่ถูกต้องคือ *I go to school* ข้อผิดพลาดเหล่านี้เกิดจากความซับซ้อนของหลักการเขียนที่ต่างกันระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง

คำนามเป็นคำชนิดแรกที่นักเรียนไทยศึกษา คำนามหมายถึงคำที่สร้างขึ้นมาจากชื่อ คณ สัตว์ สิ่งของ และสถานที่ต่างๆทั้งที่เป็นรูปธรรมและนามธรรมดังที่กล่าวไว้แล้วในตอนต้น (สมศักดิ์ ทองช่วย , 2558) กล่าวในเอกสารประกอบการสอนรายวิชา ท 40105หลักภาษาไทยในชีวิตประจำวันไว้ว่า คำนาม ในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 5 ชนิดได้แก่

1. คำนามทั่วไปหรือสามัญนาม เช่น ไต้ะ ซาม ตลาด หลอดไฟ เป็นต้น
2. คำนามชื่อเฉพาะหรือวิสามานยนาม เช่น จังหวัดเชียงราย มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง พระจันทร์ เจ้าตูป เป็นต้น
3. คำนามที่แสดงถึงกลุ่มของสามัญนามและวิสามานยนาม เช่น กลุ่ม ผู่ ซ่อ กอง เป็นต้น
4. คำนามที่ใช้เรียกสิ่งที่ไม่มืรูปร่างหรืออาการนาม ความเศร้้า ความรัก ความรู้ ความหิว เป็นต้น
5. คำนามที่ใช้ประกอบกับคำนามอื่นๆเพื่อบอกรูปร่างลักษณะให้ชัดเจนยิ่งขึ้นหรือที่เรียกว่าอาการ นามเช่น ตัว แห่ง องค์ อัน เป็นต้น

Thammawan, 2008 กล่าวไว้ว่า ความพหุพจน์ของคำนามในภาษาไทยแสดงด้วยจำนวนนับและ คำลักษณะนามในขณะที่คำนามในภาษาอังกฤษจะมีการเติมพยางค์หรือคำเสริมท้าย (suffix) เพื่อแสดง ความเป็นพหุพจน์ของคำนามคำนั้น จะเห็นได้ว่าคำนามในภาษาไทยและภาษาอังกฤษมีความคล้ายคลึง กันอยู่หลายประการ แต่ความแตกต่างที่เห็นได้อย่างชัดเจนคือคำลักษณะนามที่ปรากฏเฉพาะในภาษาไทย ซึ่งแตกต่างกันภาษาอังกฤษดังจะสังเกตได้จากรูปประโยตต่อไปนี้

ไข่ 1 ฟอง	ผู้หญิง 3 คน
An/one egg	three women
A/one team of football player	two dozens of eggs
นักฟุตบอล 1 ทีม	ไข่ 2 โหล

พจน์ของคำนามในภาษาไทยสังเกตได้จากจำนวนนับและคำลักษณะนามที่ตามหลังคำนาม เช่น ปากกา 1 ด้าม ดินสอ 5 แห่ง เป็นต้น ในขณะที่พจน์ของคำนามในภาษาอังกฤษจะสามารถสังเกตได้จาก คำนำหน้านามหรือพยางค์ท้ายของคำนามที่ปรากฏเช่น a dog, Three cats เป็นต้น ซึ่งเป็นความแตกต่าง ทางหลักไวยากรณ์ระหว่างภาษา โครงสร้างของนามวลีในภาษาไทยคือ นาม + จำนวนนับ + ลักษณะนาม แต่โครงสร้างของนามวลีในภาษาอังกฤษคือ คำนำหน้านาม + นาม + พยางค์ท้าย ดังจะสังเกตได้จาก ตัวอย่างข้างต้น ความแตกต่างดังกล่าวทำให้เป็นปัญหาอย่างหนึ่งในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษของเด็กไทยไม่ ว่าจะเป็นในด้านการออกเสียงที่นักเรียนไทยมักจะลืมหรือละเลยการออกเสียง /s/ (เซอะ) ท้ายคำนามที่ เป็นพหุพจน์เช่น /dogs/ = ด็อก เป็นต้นหรือในด้านการเขียนที่มักจะละเลยการผันรูปคำนามเมื่อนามนั้น

จะต้องอยู่ในรูปพหูพจน์เช่น *แมว 3 ตัว = three cat* เป็นต้น ข้อแตกต่างทางภาษานี้เป็นข้อแตกต่างที่นักเรียนชาวไทยมีโอกาสศึกษาตั้งแต่ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานตลอดจนการศึกษาระดับอุดมศึกษา ทำให้ผู้จัดทำมีความสนใจศึกษาในเรื่องของพัฒนาการการใช้พจน์และรูปคำนามในภาษาอังกฤษซึ่งมีความแตกต่างกันกับภาษาไทย

ภาษาระหว่าง (Interlanguage) คือหลักฐานเกี่ยวกับกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองที่ปรากฏขึ้นในระหว่างที่ผู้เรียนซึ่งผ่านวัยเด็กไปแล้วกำลังศึกษาภาษาที่สองนั้นๆอยู่ การเรียนรู้ภาษาที่สองนี้จะมีภาวะหนึ่งที่เรียกว่าภาวะการหยุดชะงัก (fossilization) เป็นภาวะที่ผู้เรียนภาษาที่สองหยุดพัฒนาความรู้ทุกด้านของภาษานั้นๆ ภาวะการหยุดชะงักนี้มีระดับที่แตกต่างกันในแต่ละบุคคลขึ้นอยู่กับความถนัด ช่วงอายุ และระยะเวลาที่ศึกษา ดังจะเห็นได้ว่าผู้ศึกษาภาษาที่สองที่อยู่ในวัยผู้ใหญ่จะไม่สามารถประสบความสำเร็จในด้านความชำนาญทางภาษาที่กำลังศึกษาในระดับสูงสุดเลยซึ่งแตกต่างกับผู้ศึกษาภาษาที่สองในเด็กที่มีโอกาสประสบความสำเร็จในด้านความชำนาญทางภาษานั้นๆที่สูงกว่า (Slinker, 1992) เด็กมีโอกาสพัฒนาความรู้ความชำนาญได้สูงกว่าผู้ใหญ่ แต่ปัจจัยที่ขัดขวางความแตกฉานของการเรียนรู้คือตรรกะของผู้เรียนที่มีความคิดสมเหตุสมผลน้อยกว่าวัยผู้ใหญ่เนื่องจากมีประสบการณ์ในการใช้ความคิดความอ่านน้อย ทำให้นักวิจัยหลายท่านพยายามระบุปัจจัยนี้ให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น ดังเช่นงานวิจัยของชิ้นหนึ่งของนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยออตตาวา (University of Ottawa) ประเทศแคนาดา ที่ศึกษาเกี่ยวกับการใช้คำกริยา (is) กับคำสรรพนาม (he) ที่พบในเด็กสัญชาติสเปนที่กำลังศึกษาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในช่วงอายุที่แตกต่างกัน (7-8 ปี, 11-12 ปี และ 14-15 ปี) พบว่า เด็กที่กำลังศึกษาภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองที่มีอายุระหว่าง 7-8 ปีบริบูรณ์พยายามเติมคำที่สอดคล้องกับบริบทในประโยคนั้นๆให้เหมือนกับภาษาแรกของตน เช่น *el nino vino — the boy is come* เป็นต้น สาเหตุที่เป็นเช่นนี้เกิดจากเด็กวัยนี้มีคำศัพท์ภาษาอังกฤษจำนวนจำกัดโดยเฉพาะคำสรรพนาม (Vasco & Navarra, 2005, p. 468)

ดังนั้นผู้จัดทำจึงมีความสนใจเป็นอย่างยิ่งในการศึกษาความรู้ความชำนาญพัฒนาการทางภาษาอังกฤษซึ่งมีสถานะเป็นภาษาที่สองของคนไทยที่เริ่มศึกษามาตั้งแต่เยาว์วัยตลอดจนจบการศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (2542) ระบุไว้ในหมวดที่ 2 เรื่องสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษามาตรา 10 อย่างชัดเจนว่า “ประชาชนชาวไทยมีสิทธิเท่าเทียมกันที่จะได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานหรือการศึกษาก่อนระดับอุดมศึกษาซึ่งมีระยะเวลาสิบสองปีโดยไม่มีค่าใช้จ่ายทางการศึกษาใดๆทั้งสิ้น” (ย่อหน้าที่ 1) และเนื่องจากตัวภาษาที่มีความแตกต่างกันทั้งการพูดและการเขียน ผู้จัดทำจึงมุ่งศึกษาการใช้นามเอกพจน์และพหูพจน์ในภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนไทย โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. ศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการการเลือกใช้นามเอกพจน์และนามพหูพจน์ในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกัน
2. ศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการการผันรูปจากนามเอกพจน์เป็นนามพหูพจน์ในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกัน

2. วิธีการศึกษา

การวิจัยเรื่องพัฒนาการการใช้และการผันรูปพจน์ของคำนามในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับการศึกษาต่าง ๆ นี้ เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ซึ่งมีวิธีการรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบทดสอบทดสอบกลุ่มตัวอย่างที่สุ่มไว้ในพื้นที่จังหวัดเชียงรายและใช้วิธีการทางสถิติสร้างการสรุปผลของงานวิจัย รายละเอียดของวิธีดำเนินงานวิจัยมีดังนี้

2.1 กลุ่มตัวอย่าง (Sampling) กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ประกอบการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ คือ นักเรียนในโรงเรียนกวตวิชาในจังหวัดเชียงราย 5 แห่ง ได้แก่ เคมี อ.อู๋ สาขาเชียงราย เอ.ยู.เอ (American University Alumni Language Center) สาขาเชียงราย คุมอง (Kumon) สาขาห้าแยกพ่อขุนเชียงราย สมาร์ทเบรน จินตคณิต สาขาห้าแยกพ่อขุนเชียงราย และสมาร์ทอิงลิช สาขาเชียงราย โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานทั้ง 4 ระดับ ได้แก่ ประถมศึกษาตอนต้น ประถมศึกษาตอนปลาย มัธยมศึกษาตอนต้น และมัธยมศึกษาตอนปลายกลุ่มละ 30 คนทำให้มีประชากรรวมทั้งสิ้น ๑๒๐ คน สาเหตุที่ใช้พื้นที่ในจังหวัดเชียงรายเพื่อทำการวิจัยเนื่องจาก จังหวัดเชียงรายเริ่มเป็นที่รู้จักโดยนักท่องเที่ยวจากนานาประเทศเนื่องจากเป็นจังหวัดที่มีดินแดนติดต่อกับประเทศเพื่อนบ้านถึงสองประเทศนั่นคือ ประเทศลาว และประเทศพม่า อีกทั้งยังมีถนนสาย R3A ที่ทอดผ่านเขตอำเภอเชียงของจังหวัดเชียงราย เมืองห้วยทราย และเมืองบ่อเต็นประเทศลาว และสิ้นสุดที่เมืองคุนหมิงประเทศจีน การใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสารเพื่อการค้าขายจึงมีความสำคัญไม่น้อยไปกว่าภาษาจีน จึงเป็นเหตุให้ผู้วิจัยต้องการศึกษาระดับการใช้ภาษาอังกฤษของเด็กไทยในพื้นที่นี้ เพราะกลุ่มคนเหล่านี้มีความสำคัญต่ออนาคตเป็นอย่างมาก และสาเหตุที่เลือกศึกษาจากสถาบันกวตวิชาทั้ง 5 แห่งนี้เป็นเพราะช่วงเวลาเก็บข้อมูลเป็นช่วงเวลาปิดเทอมของโรงเรียนระดับประถมและมัธยมศึกษา จึงเป็นผลดีต่อการหาค่าเฉลี่ยและคัดนักเรียนที่มีความกระตือรือร้นในการศึกษา

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลในงานวิจัยชิ้นนี้คือแบบทดสอบการเลือกใช้คำนามในภาษาอังกฤษ (Test) แบบทดสอบมีลักษณะเป็นปรนัยซึ่งผู้จัดทำได้กำหนดคำตอบไว้สำหรับให้ผู้ทำแบบทดสอบตอบ และอัตราที่กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างเติมคำตอบด้วยตนเอง โดยเนื้อหาใน

แบบทดสอบแบ่งออกเป็น 2 ส่วนได้แก่ **ส่วนที่ 1** เป็นแบบทดสอบเชิงปรนัยมีลักษณะเป็นคำถามปลายปิด (Close - Ended Question) ที่สร้างขึ้นมาเพื่อตรวจสอบความถูกต้องในการเลือกใช้รูปของคำนามเอกพจน์ และพหูพจน์ตามรูปประโยคที่กำหนดให้ซึ่งมีจำนวนทั้งหมด 20 ข้อ แบ่งเป็น 4 ประเภทได้แก่ คำนามนับได้ที่อยู่ในรูปเอกพจน์ คำนามนับได้ที่อยู่ในรูปพหูพจน์ คำนามนับได้ที่อยู่ในรูปเอกพจน์เสมอและคำนามนับได้ที่อยู่ในรูปพหูพจน์เสมอประเภทละ 5 ข้อเท่าๆกันและ **ส่วนที่ 2** เป็นแบบทดสอบเชิงอัตนัยที่มีลักษณะเป็นคำถามปลายเปิด (Open - Ended Question) ที่กำหนดให้กลุ่มตัวอย่างผันรูปของคำนามจากเอกพจน์ให้อยู่ในรูปพหูพจน์ซึ่งมีทั้งหมด 20 ข้อ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ คำนามปกติที่ผันรูปตามหลักเกณฑ์ทางภาษาที่กำหนดไว้ (Regular Countable nouns Conjugation) และคำนามไม่ปกติหรือที่ไม่ผันรูปตามหลักเกณฑ์ทางภาษาที่กำหนดไว้ (Irregular Countable nouns Conjugation) จำนวนประเภทละ 10 ข้อ การออกแบบเครื่องมือในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้ออกแบบตามการจำแนกการผันรูปของคำนามที่ได้ศึกษารวบรวมข้อมูลจากแหล่งข้อมูลต่างๆกระทั่งกลั่นกรองข้อมูลเป็นแนวคิดของตนเอง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. คำนามนับได้ที่ผันรูปปกติตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ(Regular Nouns Conjugation) ได้แก่

1.1) การเติม s หลังนามเอกพจน์ทั่วไปเพื่อให้เป็นรูปพหูพจน์ เช่น

Singular		Plural
<i>book</i>	_____	<i>books</i>
<i>cat</i>	_____	<i>cats</i>
<i>pen</i>	_____	<i>pens</i> เป็นต้น

1.2) การเติม es หลังนามเอกพจน์ที่ลงท้ายด้วย s,ss,x,sh,ch,z,o

Singular		Plural
<i>bus</i>	_____	<i>buses</i>
<i>box</i>	_____	<i>boxes</i>
<i>tomato</i>	_____	<i>tomatoes</i> เป็นต้น

1.3) การเปลี่ยน y เป็น i แล้วเติม es หลังนามเอกพจน์ที่ลงท้ายด้วย y

Singular		Plural
<i>city</i>	_____	<i>cities</i>
<i>body</i>	_____	<i>bodies</i>
<i>story</i>	_____	<i>stories</i> เป็นต้น

1.4) การเปลี่ยน f,fe เป็น v แล้วเติม es หลังนามเอกพจน์ที่ลงท้ายด้วย f,fe

Singular		Plural
wife	_____	wives
leaf	_____	leaves
self	_____	selves เป็นต้น

2. การผันรูปคำนามนับได้จากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ที่เป็นไม่ไปตามหลักเกณฑ์การผันรูปหรือเป็นไปตามหลักไวยากรณ์ทางภาษา (Irregular Count-nouns Conjugation)

2.1) การเติม s หลังนามที่ลงท้ายด้วย o บางคำดังต่อไปนี้

Singular		Plural
bamboo	_____	bamboos
studio	_____	studios
photo	_____	photos เป็นต้น

2.2) การเติม s หลังนามที่ลงท้ายด้วย f,fe บางคำต่อไปนี้

Singular		Plural
cliff	_____	cliffs
roof	_____	roofs
fife	_____	fifess เป็นต้น

2.3) การเปลี่ยนรูปของคำนามเอกพจน์บางคำเพื่อใช้อย่างนามพหูพจน์

Singular		Plural
louse	_____	lice
goose	_____	geese
tooth	_____	teeth เป็นต้น

2.4) คำนามที่มีรูปเหมือนกันทั้งเอกพจน์และพหูพจน์

2.4.1) นามทั่วไป

Singular		Plural
deer	_____	deer
news	_____	news
ethics	_____	ethic เป็นต้น

2.4.2) นามบอกสัญชาติที่ลงท้ายด้วย ss,se

Singular		Plural
Japanese	————	Japanese
Swiss	————	Swiss
Portuguese	————	Portuguese เป็นต้น

2.3 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล กลวิธีที่ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถามที่สร้างขึ้น เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยโดยการแจกแบบทดสอบจำนวน 120 ชุดให้กับนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของ งานวิจัยในสถาบันกวดวิชา 5 แห่ง ได้แก่ เคมี อ.อุ๋ สาขาเชียงราย เอ.ยู.เอ (American University Alumni Language Center) สาขาเชียงราย คุมอง (Kumon) สาขาห้าแยกพ่อน เชียงราย สมาร์ทเบรน จินตคณิต (Smart Brain) สาขาห้าแยกพ่อน เชียงราย และสมาร์ทอิงลิช (Smart English) สาขาเชียงรายใน ระยะเวลา 2 สัปดาห์โดยผู้วิจัยจะเป็นผู้เก็บรวบรวมแบบทดสอบที่ทำเสร็จสมบูรณ์แล้วกลับด้วยตนเองเพื่อ จะนำมาวิเคราะห์สรุปผลในขั้นต่อไป

2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณจากแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีขั้นตอนคือ วิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถามที่กลุ่มตัวอย่างได้ทดสอบเรียบร้อยแล้วจากการหาความถี่ และค่าร้อยละ ของข้อมูลที่ได้แล้วนำมาเปรียบเทียบความเหมือนและความต่าง และปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลที่ได้ ดังกล่าวเพื่อหาผลข้อสรุปของงานวิจัยตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยทั้งสองข้อจากการนำข้อมูลจาก แบบทดสอบส่วนแรกหรือข้อ 1-20 ที่ถูกออกแบบมาเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อแรกคือ การศึกษา พัฒนาการการใช้คำนามเอกพจน์และคำนามพหูพจน์ในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย และข้อมูลจาก แบบสอบถามส่วนที่สองหรือข้อ 21-40 ที่ออกแบบมาเพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อสองคือ การศึกษา พัฒนาการการผันรูปคำนามเอกพจน์ให้เป็นคำนามพหูพจน์ในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมา วิเคราะห์พัฒนาการตามช่วงชั้นต่างๆทั้งสี่ช่วงชั้นพร้อมกับตรวจสอบสมมติฐานของงานวิจัยที่ตั้งไว้คือ นักเรียนในช่วงชั้นที่สี่จะมีความแม่นยำในการใช้คำนามได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาที่สุด

3. ผลการศึกษา

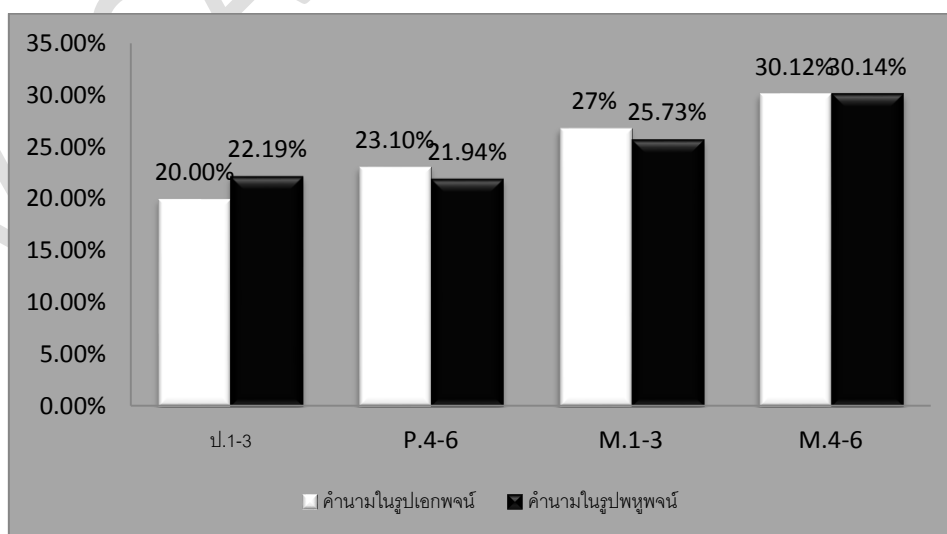
ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการเก็บรวบรวมข้อมูลพัฒนาการการใช้ คำนามในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในแต่ละระดับการศึกษาซึ่งผู้วิจัยจะวิเคราะห์ข้อมูลตาม วัตถุประสงค์ของงานวิจัยตามลำดับคือพัฒนาการการเลือกใช้พจน์ของคำนามภาษาอังกฤษ และ พัฒนาการการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นนามพหูพจน์ในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทย

3.1 พัฒนาการการเลือกใช้นามเอกพจน์และนามพหูพจน์ในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในต่างระดับการศึกษา

จากการจำแนกวิธีการใช้พจน์ของคำนามตามที่คุณวิจัยได้ศึกษารูปประโยคและรวบรวมข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆแล้วสามารถจำแนกออกได้เป็น ๔ รูปได้แก่

- 1) คำนามนับได้ที่อยู่ในรูปเอกพจน์ หมายถึงคำนามที่มีรูปเป็นเอกพจน์ซึ่งบ่งบอกจำนวนที่เป็น 1 อัน 1 สิ่ง หรือหนึ่งเดียวของนามนั้นๆเช่น *arm, mount* หรือ *eye* เป็นต้น
- 2) คำนามนับได้ที่อยู่ในรูปพหูพจน์ หมายถึงคำนามที่มีรูปเป็นพหูพจน์ซึ่งบ่งบอกจำนวนที่มากกว่า ๑ อัน ๑ สิ่งหรือหนึ่งเดียวของนามนั้นๆเช่น *spoons pots* หรือ *pans* เป็นต้น
- 3) คำนามนับไม่ได้ที่อยู่ในรูปเอกพจน์เสมอ หมายถึงคำนามที่ไม่นิยมนับแยกเป็น 1 อัน หรือ 1 สิ่ง หรือนิยมอยู่เป็นกลุ่มแต่มีรูปเป็นเอกพจน์เสมอเช่น *sand salt* หรือ *rice* เป็นต้น
- 4) คำนามนับไม่ได้ที่อยู่ในรูปพหูพจน์เสมอ หมายถึงคำนามที่ไม่นิยมนับแยกเป็น 1 อัน หรือ 1 สิ่ง หรือนิยมอยู่เป็นกลุ่มแต่มีรูปเป็นเอกพจน์เสมอเช่น *shorts news* หรือ *goods* เป็นต้น

จากการศึกษาการใช้พจน์ของคำนามภาษาอังกฤษของเด็กไทยจากการทำแบบทดสอบพบว่า จากการตอบคำถามเรื่องการใช้พจน์ของคำนามทั้งหมด 2,400 ข้อของกลุ่มตัวอย่างทั้งสี่กลุ่ม (ประถมศึกษาปีที่ 1-3, ประถมศึกษาปีที่ 4-6, มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และ มัธยมศึกษาปีที่ 4-6) มีข้อถูกทั้งหมด 1,633 ข้อแบ่งเป็น คำนามเอกพจน์ 840 ข้อและคำนามพหูพจน์ 793 ข้อ ผิด 767 ข้อ แบ่งเป็นคำนามเอกพจน์ 360 ข้อและคำนามพหูพจน์ 407 ข้อ กลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามช่วงชั้นการศึกษาที่สูงขึ้น เมื่อผู้วิจัยเลือกจำนวนร้อยละของจำนวนคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละช่วงชั้นการศึกษาจากการทำแบบทดสอบแล้วสามารถแสดงผลตามภาพที่ 1 ดังนี้

ภาพที่ 1 การใช้พจน์ของคำนามได้อย่างถูกต้องของนักเรียนไทยที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกัน

จากการสำรวจการเลือกใช้พจน์ของคำนามในแต่ละระดับการศึกษาสามารถสรุปได้ว่า นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3 สามารถเลือกใช้คำนามที่อยู่ในรูปเอกพจน์ได้ถูกต้องจำนวน 168 ข้อจากทั้งหมด 840 ข้อ หรือคิดเป็นร้อยละ 20 ของคำนามเอกพจน์ที่ถูกต้อง และสามารถเลือกใช้คำนามที่อยู่ในรูปพหูพจน์ได้อย่างถูกต้องจำนวน 176 ข้อจากทั้งหมด 793 ข้อหรือคิดเป็นร้อยละ 22.194 ของคำนามพหูพจน์ที่ถูกต้อง นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6 สามารถเลือกใช้คำนามที่อยู่ในรูปเอกพจน์ได้ถูกต้องจำนวน 194 ข้อจากทั้งหมด 840 ข้อคิดเป็นร้อยละ 23.095 ของคำนามเอกพจน์ที่ถูกต้อง และสามารถเลือกใช้คำนามที่อยู่ในรูปพหูพจน์ได้อย่างถูกต้องจำนวน 174 ข้อจากทั้งหมด 793 ข้อคิดเป็นร้อยละ 21.942 ของคำนามพหูพจน์ที่ถูกต้อง นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 สามารถเลือกใช้คำนามที่อยู่ในรูปเอกพจน์ได้ถูกต้องจำนวน 225 ข้อจากทั้งหมด 840 ข้อคิดเป็นร้อยละ 26.785 ของคำนามเอกพจน์ และสามารถเลือกใช้คำนามที่อยู่ในรูปพหูพจน์ได้อย่างถูกต้องจำนวน 204 ข้อจากทั้งหมด 793 ข้อคิดเป็นร้อยละ 25.726 ของคำนามพหูพจน์ที่ถูกต้อง และนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 สามารถเลือกใช้คำนามที่อยู่ในรูปเอกพจน์ได้ถูกต้องจำนวน 253 ข้อจากทั้งหมด 840 ข้อคิดเป็นร้อยละ 30.114 ของคำนามเอกพจน์ และสามารถเลือกใช้คำนามที่อยู่ในรูปพหูพจน์ได้อย่างถูกต้องจำนวน 239 ข้อจากทั้งหมด 793 ข้อคิดเป็นร้อยละ 30.138 ของคำนามพหูพจน์

ข้อมูลเชิงปริมาณดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยมีพัฒนาการการใช้พจน์ของคำนามภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามช่วงชั้นการศึกษาดังจะเห็นได้จากจำนวนร้อยละที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 1 (ประถมศึกษาปีที่ 1-3จนถึงช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6) อย่างต่อเนื่อง และพบว่าเกิดพัฒนาการการใช้คำนามเอกพจน์ขึ้นก่อนคำนามพหูพจน์ซึ่งเห็นได้จากจำนวนร้อยละที่เพิ่มขึ้นตั้งแต่การศึกษาช่วงชั้นที่ 1 (ประถมศึกษาปีที่ 1-3) จนถึงช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6) อย่างต่อเนื่อง ซึ่งแตกต่างจากการใช้คำนามพหูพจน์ที่เริ่มพัฒนาในช่วงชั้นที่ 2 (ประถมศึกษาปีที่ 4-6) ต่อเนื่องไปถึงช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6) ซึ่งยังไม่พบพัฒนาการในช่วงชั้นที่ 1 (ประถมศึกษาปีที่ 1-3)

3.2 ศึกษาเปรียบเทียบพัฒนาการการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นนามพหูพจน์ในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในแต่ละระดับการศึกษา

จากการจำแนกวิธีการผันรูปของคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ตามผู้วิจัยได้ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากแหล่งเรียนรู้ต่างๆแล้วสามารถสรุปได้เป็น ๒ ชนิดดังนี้

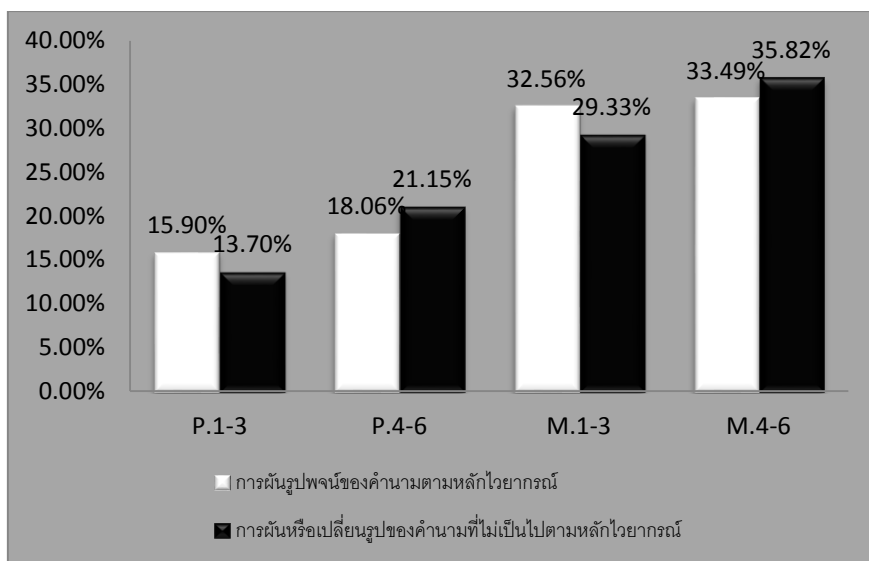
1) คำนามนับได้ที่ผันรูปปกติตามหลักไวยากรณ์ภาษาอังกฤษ (Regular Nouns Conjugation) ได้แก่

- การเติม s หลังนามเอกพจน์ทั่วไปเพื่อให้เป็นรูปพหูพจน์ เช่น *dogs, books* หรือ *bags* เป็นต้น
- การเติม es หลังนามเอกพจน์ที่ลงท้ายด้วย s,ss,x,sh,ch,z,o เช่น *mangoes, brushes* หรือ *boxes* เป็นต้น
- การเปลี่ยน y เป็น i แล้วเติม es หลังนามเอกพจน์ที่ลงท้ายด้วย y o เช่น *babies, flies* หรือ *bodies* เป็นต้น
- การเปลี่ยน f,fe เป็น v แล้วเติม es หลังนามเอกพจน์ที่ลงท้ายด้วย f,fe เช่น *shelves, wives* หรือ *leaves* เป็นต้น

2) การผันรูปคำนามนับได้จากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ที่เป็นไม่ไปตามหลักเกณฑ์การผันรูปหรือเป็นไปตามหลักไวยากรณ์ทางภาษา (Irregular Count-nouns Conjugation) ได้แก่

- การผันรูปคำนามเอกพจน์ให้เป็นพหูพจน์โดยไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์เช่น *toys, photos* หรือ *fifes* เป็นต้น
- การเปลี่ยนรูปของคำนามเอกพจน์เพื่อเป็นคำนามพหูพจน์ที่สื่อความหมายถึงนามสิ่งเดียวกันเช่น *men, feet* หรือ *pence* เป็นต้น

ผลการศึกษาการผันรูปและการเปลี่ยนรูปของคำนามภาษาอังกฤษจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ของเด็กไทยจากการทำแบบทดสอบพบว่า จากการตอบคำถามเรื่องการผันรูปและการเปลี่ยนรูปของคำนามภาษาอังกฤษจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ทั้งหมด 2,400 ข้อของกลุ่มตัวอย่างทั้งสี่กลุ่ม (ประถมศึกษาปีที่ 1-3, ประถมศึกษาปีที่ 4-6, มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และ มัธยมศึกษาปีที่ 4-6) มีข้อถูกทั้งหมด 1064 ข้อ ผิด 1,336 ข้อ แบ่งเป็นการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ตามหลักไวยากรณ์ 648 ข้อ และการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ตามหลักไวยากรณ์หรือการเปลี่ยนรูปคำนาม 416 ข้อและพบว่ากลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกคำตอบที่ถูกต้องเพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามช่วงชั้นการศึกษาที่สูงขึ้น เมื่อผู้วิจัยเลือกค่านวร้อยละของจำนวนคำตอบที่ถูกต้องของแต่ละช่วงชั้นการศึกษาจากทำแบบทดสอบแล้วสามารถแสดงผลตามภาพที่ 2 ดังนี้

ภาพที่ 2 แสดงข้อมูลการผันหรือเปลี่ยนรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์อย่างถูกต้องของนักเรียนไทยที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกัน

จากการสำรวจการผันหรือเปลี่ยนรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์อย่างถูกต้องของนักเรียนไทยที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกันพบว่า นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3 สามารถที่ผันรูปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 103 ข้อจากทั้งหมด 648 ข้อคิดเป็นร้อยละ 15.895 และสามารถผันรูปคำนามที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 57 ข้อจากทั้งหมด 416 ข้อคิดเป็นร้อยละ 13.702 นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6 สามารถที่ผันรูปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 117 ข้อจากทั้งหมด 648 ข้อคิดเป็นร้อยละ 18.056 และสามารถผันรูปคำนามที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 88 ข้อจากทั้งหมด 416 ข้อคิดเป็นร้อยละ 21.154 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 สามารถที่ผันรูปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 211 ข้อจากทั้งหมด 648 ข้อคิดเป็นร้อยละ 32.562 และสามารถผันรูปคำนามที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 122 ข้อจากทั้งหมด 416 ข้อคิดเป็นร้อยละ 29.327 และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 สามารถที่ผันรูปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 217 ข้อจากทั้งหมด 648 ข้อคิดเป็นร้อยละ 33.487 และสามารถผันรูปคำนามที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 149 ข้อจากทั้งหมด 416 ข้อคิดเป็นร้อยละ 35.817

ข้อมูลเชิงปริมาณดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยมีพัฒนาการการผันหรือเปลี่ยนรูปของคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามช่วงชั้นการศึกษา ดังจะเห็นได้จากจำนวนร้อยละที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามช่วงชั้นรวมถึงประสบการณ์ในการเรียนรู้และการฝึกฝน และพบว่าพัฒนาการการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ตามหลักไวยากรณ์ทางภาษาเกิดขึ้นก่อนการผันรูปคำนามจากเอกพจน์

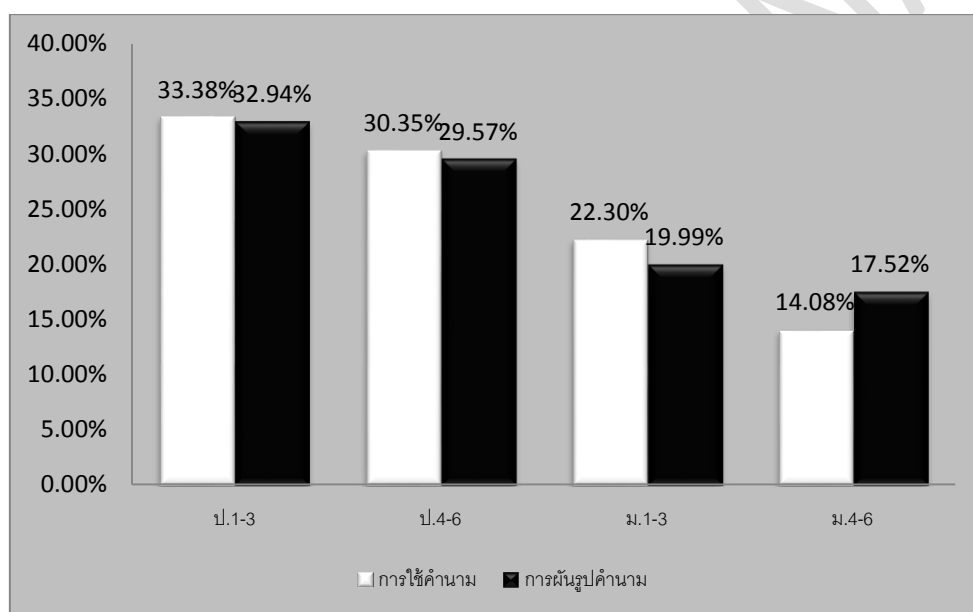
พหุพจน์ที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ทางภาษาหรือเปลี่ยนรูปของคำนาม ซึ่งเห็นได้จากจำนวนร้อยละของความถูกต้องในการผันรูปคำนาม ตามหลักไวยากรณ์ที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่การศึกษาช่วงชั้นที่ 1 (ประถมศึกษาปีที่ 1-3) จนถึงช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6) และสูงกว่าการผันหรือเปลี่ยนรูปคำนามที่มาเป็นไปตามหลักไวยากรณ์

จากการสำรวจการผันหรือเปลี่ยนรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหุพจน์อย่างถูกต้องของนักเรียนไทยที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกันพบว่า นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3 สามารถที่ผันรูปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 103 ข้อจากทั้งหมด 648 ข้อคิดเป็นร้อยละ 15.895 และสามารถผันรูปคำนามที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 57 ข้อจากทั้งหมด 416 ข้อคิดเป็นร้อยละ 13.702 นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 4-6 สามารถที่ผันรูปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 117 ข้อจากทั้งหมด 648 ข้อคิดเป็นร้อยละ 18.056 และสามารถผันรูปคำนามที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 88 ข้อจากทั้งหมด 416 ข้อคิดเป็นร้อยละ 21.154 นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 สามารถที่ผันรูปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 211 ข้อจากทั้งหมด 648 ข้อคิดเป็นร้อยละ 32.562 และสามารถผันรูปคำนามที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 122 ข้อจากทั้งหมด 416 ข้อคิดเป็นร้อยละ 29.327 และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 สามารถที่ผันรูปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 217 ข้อจากทั้งหมด 648 ข้อคิดเป็นร้อยละ 33.487 และสามารถผันรูปคำนามที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ได้ถูกต้องจำนวน 149 ข้อจากทั้งหมด 416 ข้อคิดเป็นร้อยละ 35.817

ข้อมูลเชิงปริมาณดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยมีพัฒนาการการผันหรือเปลี่ยนรูปของคำนามจากเอกพจน์เป็นพหุพจน์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามช่วงชั้นการศึกษา ดังจะเห็นได้จากจำนวนร้อยละที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามช่วงชั้นรวมถึงประสบการณ์ในการเรียนรู้และการฝึกฝน และพบว่าพัฒนาการการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหุพจน์ตามหลักไวยากรณ์ทางภาษาเกิดขึ้นก่อนการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหุพจน์ที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ทางภาษาหรือเปลี่ยนรูปของคำนาม ซึ่งเห็นได้จากจำนวนร้อยละของความถูกต้องในการผันรูปคำนามตามหลักไวยากรณ์ที่เพิ่มขึ้นเรื่อยๆตั้งแต่การศึกษาช่วงชั้นที่ 1 (ประถมศึกษาปีที่ 1-3) จนถึงช่วงชั้นที่ 4 (มัธยมศึกษาปีที่ 4-6) และสูงกว่าการผันหรือเปลี่ยนรูปคำนามที่มาเป็นไปตามหลักไวยากรณ์

นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ทำการเปรียบเทียบการวิเคราะห์การใช้พจน์ของคำนามและการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหุพจน์โดยเลือกวิเคราะห์จากความผิดพลาดที่พบเห็นของนักเรียนในแต่ละช่วงชั้นว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร รวมถึงปัจจัยที่ทำให้เกิดข้อผิดพลาดนั้นๆ

จากการศึกษาการใช้และการผันรูปคำนามเอกพจน์ในรูปเอกพจน์และพหูพจน์ของเด็กไทยจากการทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยได้ออกแบบเพื่อทดสอบผลของงานวิจัยพบว่า จากการตอบคำถามเรื่องการใช้และการผันรูปคำนามเอกพจน์ในรูปเอกพจน์และพหูพจน์ทั้งหมด 4,800 ข้อจากกลุ่มตัวอย่างทั้งสี่กลุ่ม (ประถมศึกษปีที่ 1-3, ประถมศึกษาปีที่ 4-6, มัธยมศึกษาปีที่ 1-3 และ มัธยมศึกษาปีที่ 4-6) มีข้อผิดพลาดทั้งหมด 2103 ข้อ 767 ข้อมาจากการใช้พจน์ของคำนาม 1,336 ข้อ จากการผันรูปคำนามใน และพบว่า กลุ่มตัวอย่างสามารถเลือกคำตอบที่ผิดลดลงเรื่อยๆตามช่วงชั้นการศึกษาที่สูงขึ้น เมื่อผู้วิจัยเลือกคำนวณร้อยละของจำนวนคำตอบที่ผิดของแต่ละช่วงชั้นการศึกษาจากทำแบบทดสอบแล้วสามารถแสดงผลตามภาพที่ 3

ภาพที่ 3 แสดงข้อมูลการใช้และการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ที่กลุ่มตัวอย่างทั้ง 4 กลุ่มตอบผิด

จากการสำรวจการใช้และการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ของนักเรียนไทยที่มีระดับการศึกษาที่ต่างกันจากข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นพบว่า กลุ่มตัวอย่างตอบผิดทั้งหมด 2,013 ข้อจากทั้งหมด 4,800 ข้อ 767 ข้อจากการเลือกใช้พจน์ของคำนามและ 1,336 ข้อจากการผันรูปคำนาม นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1-3 เลือกใช้พจน์ของคำนามผิด 256 ข้อหรือคิดเป็นร้อยละ 33.378 ของจำนวนข้อที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดในการใช้พจน์ของคำนามทั้งหมดและผันรูปคำนามผิด 440 ข้อ หรือคิดเป็นร้อยละ 32.935 ของจำนวนข้อที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดในการผันรูปคำนามทั้งหมด นักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่

4-6 เลือกใช้พจน์ของคำนามผิด 232 ข้อหรือคิดเป็นร้อยละ 30.248 ของจำนวนข้อที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดในการใช้พจน์ของคำนามทั้งหมดและผันรูปคำนามผิด 395 ข้อ หรือคิดเป็นร้อยละ 29.565 ของจำนวนข้อที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดในการผันรูปคำนามทั้งหมด นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1-3 เลือกใช้พจน์ของคำนามผิด 171 ข้อหรือคิดเป็นร้อยละ 22.295 ของจำนวนข้อที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดในการใช้พจน์ของคำนามทั้งหมดและผันรูปคำนามผิด 267 ข้อ หรือคิดเป็นร้อยละ 19.985 ของจำนวนข้อที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดในการผันรูปคำนามทั้งหมด นักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4-6 เลือกใช้พจน์ของคำนามผิด 108 ข้อหรือคิดเป็นร้อยละ 14.081 ของจำนวนข้อที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดในการใช้พจน์ของคำนามทั้งหมดและผันรูปคำนามผิด 234 ข้อ หรือคิดเป็นร้อยละ 17.515 ของจำนวนข้อที่กลุ่มตัวอย่างตอบผิดในการผันรูปคำนามทั้งหมด

ข้อมูลเชิงปริมาณดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยมีพัฒนาการการใช้และการผันรูปของคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์เพิ่มขึ้นเรื่อยๆตามช่วงชั้นการศึกษา ดังจะเห็นได้จากจำนวนข้อและจำนวนร้อยละของข้อผิดพลาดที่ลดน้อยลงเรื่อยๆตามช่วงชั้นการศึกษาที่สูงขึ้น และพบว่าพัฒนาการการใช้พจน์ของคำนามมีมากกว่าพัฒนาการการผันรูปคำนามดังจะเห็นได้จากจำนวนข้อผิดพลาดที่น้อยกว่าเมื่อมีการเปรียบเทียบระหว่างการใช้กับการผันรูปคำนามภาษาอังกฤษ ของนักเรียนไทยในแต่ละระดับการศึกษา เนื่องจากการใช้พจน์ของคำนามภาษาอังกฤษมีหลักเกณฑ์การใช้ที่สังเกตได้จากบริบทรอบข้าง คำนามนั้นๆเช่น *three cats* ที่มีลักษณะโครงสร้างของนามวลีที่คล้ายกับภาษาแม่ของผู้เรียนเช่น *แมว 3 ตัว* มากกว่ารูปแบบการผันรูปของคำนามที่ไม่พบในภาษาแม่ของผู้เรียนเลย เช่น *แมว 1 ตัว กับ แมว 3 ตัว* ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจหลักเกณฑ์บางหลักเกณฑ์ทั้งนี้เนื่องจากผู้เรียนสามารถทำความเข้าใจหลักเกณฑ์บางหลักเกณฑ์ ที่มีความใกล้เคียงกับภาษาแม่ของตนมากกว่าหลักเกณฑ์ใหม่จากภาษาที่สองที่ไม่พบในภาษาแม่ของตน ข้อผิดพลาดส่วนใหญ่เกิดจากมีการมีเข้าใจในกฎเกณฑ์ของภาษาอังกฤษน้อย ผู้เรียนจะไม่สามารถแก้ไขข้อผิดพลาดของตนเองจนกว่าจะมีการพัฒนาความรู้ทางภาษาในระดับที่สูงขึ้น และจากข้อผิดพลาดที่พบน้อยลงตามระดับการศึกษาที่สูงขึ้นแสดงให้เห็นว่าผู้เรียนมีความเข้าใจหรือสามารถเข้าถึงภาษาอังกฤษในระดับที่สูงขึ้น ซึ่งเป็นผลมาจากประสบการณ์การเรียนรู้ทางภาษา การฝึกฝน และความสนใจส่วนบุคคล

4. สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

4.1 สรุปผลการศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยเรื่องพัฒนาการการใช้พจน์ของคำนามและการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ของคำนามภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยในระดับการศึกษาที่ต่างกัน(ประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6) พบว่าเมื่อผู้เรียนมีความถูกต้องในการใช้พจน์และการผันรูปของคำนามมากขึ้น พัฒนาการตามระดับการศึกษาที่สูงขึ้น และเนื่องจากผู้เรียนอยู่ในวัยเด็กและวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ ดังนั้นจึงไม่พบภาวะหยุดชะงัก (fossilization) หรือภาวะที่ผู้เรียนหยุดพัฒนาความรู้เกี่ยวกับภาษาที่สองที่เกิดขึ้นกับผู้เรียนที่ผ่านวัยแห่งการเรียนรู้ไปแล้ว นักเรียนไทยเหล่านี้มีความสามารถในการเลือกใช้พจน์ของคำนามในภาษาอังกฤษมากกว่าการผันรูปของคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์โดยสังเกตได้จากจำนวนข้อที่ตอบถูกจำนวน 1,633 ข้อ กับ 1,064 ข้อ แม้ผู้เรียนสามารถเลือกใช้พจน์ของคำนามได้ถูกต้องมากกว่าการผันรูปของคำนามแต่เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างจากจำนวนข้อที่ผู้เรียนตอบผิดหรือข้อผิดพลาดที่ลดลงตามช่วงชั้นการศึกษาตั้งแต่ช่วงชั้นที่ 1 ช่วงชั้นที่ 4 พบว่าผู้เรียนผันรูปของคำนามได้ผิดน้อยลง 206 ข้อ ในขณะที่ผู้เรียนเลือกใช้พจน์ของคำนามได้ผิดน้อยลงเพียง 148 ข้อ ซึ่งมีจำนวนน้อยกว่าการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์จากข้อแตกต่างดังกล่าวแสดงให้เห็นว่านักเรียนไทยที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษมีพัฒนาการการผันรูปคำนามเอกพจน์เป็นพหูพจน์มากกว่าการเลือกใช้พจน์ของคำนาม อย่างไรก็ตาม คำนามสามารถแบ่งได้หลากหลายรูปแบบตามลักษณะทางกายภาพด้านอื่นๆของคำนาม ดังนั้นผู้วิจัยจึงหวังเป็นอย่างยิ่งว่านอกจากการแบ่งพจน์ของคำนามและการผันรูปของคำนามในภาษาอังกฤษจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ แล้วควรจะมีการศึกษาพัฒนาการการจับกลุ่มของคำนามตามลักษณะทางกายภาพของตัวคำนามนั้นๆ และควรเพิ่มหรือเปลี่ยนกลุ่มประชากรของงานวิจัยเพื่อจะได้ผลหรือข้อสรุปที่หลากหลายแตกต่างกัน

4.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากงานวิจัยนี้ผู้วิจัยค้นพบว่าการเรียนรู้คำนามในภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยมีพัฒนาการสูงขึ้นเรื่อยๆ โดยลักษณะโครงสร้างทางไวยากรณ์ภาษาที่เป็นลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษาจะมีพัฒนาการมากกว่าลักษณะโครงสร้างทางภาษาที่มีความคล้ายคลึงกัน เนื่องจากผู้เรียนอาจเกิดความสับสนในลักษณะเฉพาะนั้นๆได้ กล่าวคือนักเรียนนักเรียนไทยมีพัฒนาการผันรูปของคำนามภาษาอังกฤษจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ กว่าพัฒนาการการใช้พจน์ของคำนามภาษาอังกฤษเพราะหลักเกณฑ์ดังกล่าวเป็น

ลักษณะเฉพาะของภาษาอังกฤษที่ไม่ก่อให้เกิดความสับสนระหว่างภาษา ดังเช่นการใช้พจน์ของคำนามในภาษาอังกฤษที่มีโครงสร้างของนามวลีคล้ายกับภาษาไทย เช่น *three cats* ซึ่งผู้เรียนสามารถเลือกใช้พจน์ของคำนามที่ถูกต้องจากการคาดเดาจำนวนนับที่อยู่หน้าคำนามได้แต่บางวลีเช่น *three pieces of furniture* อาจทำให้ผู้เรียนเกิดความไม่แน่ใจว่าควรแสดงพจน์ของคำนามด้วยคำนามรูปใดเพราะตามรูปของวลีนี้เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจะมีความหมายว่า เฟอร์นิเจอร์ 3 ชิ้นและอาจทำให้ผู้เรียนเลือกใช้คำนามนี้ในรูปพหูพจน์ (*furnitures*) ซึ่งถูกต้องตามหลักภาษาอังกฤษแต่ตามแนวคิดทางภาษาอังกฤษแล้วคำนามดังกล่าวอยู่ในคำนามประเภทอาการนามหรือคำนามที่เป็นนามธรรมจับต้องไม่ได้และอยู่ในรูปเอกพจน์เสมอ ดังนั้นในวลี *three pieces of furniture* จึงเป็นวลีที่ถูกต้องตามหลักภาษาอังกฤษ ซึ่งแตกต่างจากการผันรูปคำนามจากเอกพจน์เป็นพหูพจน์ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของคำนามภาษาอังกฤษมีพัฒนาการมากกว่าการใช้พจน์ของคำนามเพราะเมื่อผู้เรียนเกิดเข้าใจในโครงสร้างหรือหลักและวิธีการผันรูปของคำนามนั้นๆแล้วจะทำให้ผู้เรียนสามารถต่อยอดพัฒนาเนื้อหาความรู้และความเข้าใจในทฤษฎีใหม่ที่มีลักษณะเฉพาะนี้ได้เอง และสามารถปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของทฤษฎีใหม่นั้นโดยไม่ต้องนำมาเปรียบเทียบกับภาษาแม่ของตน ตามทฤษฎีการเรียนรู้กลุ่มปัญญานิยม (Cognitive Theory) ที่กล่าวว่า เด็กจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดก็ต่อเมื่อสามารถสร้างแบบแผนความเข้าใจส่วนบุคคลต่อทฤษฎีนั้นๆได้เองจากประสบการณ์การฝึกฝน หรือพยายามทำความเข้าใจทฤษฎีนั้นๆ จากผลสรุปดังกล่าวแล้วผู้วิจัยสังเกตเห็นเป็นอย่างยิ่งว่า พัฒนาการการเลือกใช้หมู่คำนาม (collective nouns) ในภาษาอังกฤษของเด็กนักเรียนไทยมีลักษณะอย่างไร และอะไรเป็นปัจจัยที่ทำให้การทดลองเป็นเช่นนั้น

4.3 ข้อเสนอแนะ

4.3.1 วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลส่งผลต่อผลการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้เลือกเก็บข้อมูลโดยการออกแบบแบบทดสอบเพื่อให้กลุ่มตัวอย่างใช้ทดสอบจากกระดาษ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างสามารถเห็นรูปคำนามหรือรูปประโยคได้อย่างชัดเจนเพื่อใช้ประกอบการเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุด จึงทำให้ผู้เรียนสามารถพิจารณาเลือกคำตอบที่ถูกต้องตามหลักของหลักไวยากรณ์ได้ง่ายกว่าการทดสอบจากการพูดที่มีอุปสรรคในการเลือกออกเสียงมากกว่าการเขียน เช่น กลุ่มตัวอย่างจะต้องทราบรูปของคำนามนั้นๆเพื่อเลือกออกเสียงพยางค์ท้าย หรือจะต้องไม่ลืมออกเสียงท้ายคำนามเอกพจน์และพหูพจน์มีการออกเสียงที่ต่างกันเพียงเล็กน้อย เป็นต้น ทำให้ผู้วิจัยเชื่อว่าถ้าผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยให้กลุ่มตัวอย่างออกเสียงคำนามนั้นๆ จะให้ผลงานวิจัยที่แตกต่างกับงานวิจัยชิ้นนี้ที่ใช้แบบสอบถามเป็นวิธีเก็บข้อมูลอย่างสิ้นเชิง

4.3.2 กลุ่มตัวอย่างส่งผลต่องานวิจัย

กลุ่มตัวอย่างของงานวิจัยคือนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 กล่าวคือนักเรียนในช่วงชั้นการศึกษาภาคบังคับทั้ง 4 ช่วงชั้นในพื้นที่อำเภอเมืองจังหวัดเชียงรายซึ่งเป็นพื้นที่ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านการศึกษามากกว่าเขตอำเภออื่นๆในจังหวัดเชียงราย รวมถึงวิถีชีวิตของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นวัยแห่งการเรียนรู้ที่ด้อยประสบการณ์กว่าวัยผู้ใหญ่ จึงทำให้ได้ผลของการทดลองดังกล่าวข้างต้นซึ่งถ้าผู้วิจัยเลือกศึกษาจากกลุ่มตัวอย่างกลุ่มอื่นย่อมจะได้ผลการทดลองในอีกรูปแบบหนึ่ง ที่อาจมีลักษณะเหมือนหรือแตกต่างกับผลงานวิจัยชิ้นนี้

บรรณานุกรม

สำราญ คำยิ่ง. (2541). Number of Noun. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: บริษัท สำนักพิมพ์ประสานมิตร จำกัด.

“พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ 2542 เรื่องสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษามาตรา 10 ” (15 สิงหาคม 2542). ราชกิจจานุเบกษา. หน้า 4

เอกสารประกอบการจัดการเรียนการสอน รายวิชา ท๔๐๑๐๕ หลักภาษาไทยในชีวิตประจำวัน. (2558). ชนิดและหน้าที่ของคำในไวยากรณ์ไทย: คำนาม. วันที่ค้นข้อมูล 3 มีนาคม 2558, จาก โรงเรียนมหิดลวิทยา เว็บไซต์: <http://www.mwit.ac.th/~saktong/learn6/79.pdf>

A structure of the Differences of some Grammatical of English and Thai That Cause English Speaking Problems For Thai People. Master of Arts in Teaching English as a Foreign Language, Bangkok, Thailand.

Journal of the College of Arts. University of Basrah. (2012). *The Effect of EFL Learners' Mother Tongue on their Writings in English*. Retrieved February 12, 2015, from <http://www.iasj.net/iasj?func=fulltext&ald=58267>

Navarra, P. D., Vasco, D.P.. (2005). *Placeholders in the English Interlanguage of Bilingual (Basque/Spanish) Children*. University of Ottawa

Oxford Dictionary Language matter. (n.d.). *Countable and Uncountable Nouns: Grammar*.

Retrieved March 1, 2015, from <http://www.oxforddictionaries.com/words/countable-nouns>

Oxford University Press. (2010). N. (4th ed.). Oxford, Great Clarendon Street: Oxford University Press.

VACANA JOURNAL